

[Wilhelm.]

havde vi, som ikke er repræsenteret i finansudvalget, end ikke kendt disse ændringsforslag, da andenbehandlingen blev sat på dagsordenen, men takket være den lille aktion i spørgetiden for et par uger siden fik vi bl. a. det ud af det, at vi fik tilsendt både regeringens ændringsforslag og nu også andre partiers ændringsforslag, og det vil jeg godt benytte lejligheden til at takke for, specielt det første. Det var interessant læsning, disse nogle hundreder sider delt op på ministerium efter ministerium: små og store besparelser oven i hinanden, søgt med lys og lygte i forsøget på at finde ud af, hvordan man skulle dække de sidst aftalte af de 310 mill. kr. — eller rettere de sidst aftalte af de 500 mill. kr. — man ikke havde fået anbragt endnu. Undtaget var ét ministerium, som klarede sig med ét A 4-ark, hvor der næsten ikke stod andet end et nul; dér skulle ikke spares noget som helst, og så kan ethvert medlem jo selv gætte, hvad det var for et ministerium, der slap så let.

Jeg deler ikke forargelsen over den lille pr-aktion, som det selvfølgelig også er fra fru Ebba Stranges og fru Kristine Heltbergs side, heller ikke selv om tilsvarende ændringsforslag er fremsat til tredje behandling, og heller ikke selv om vi selv har foranlediget, at daginstitutionerne kan blive ordentlig drøftet her ved forespørgselsdebatten på torsdag. Jeg synes, at de to ændringsforslag er valgt med omhu. Det er et par af de problemer, der ikke bør druknes ved hurlumhejafstemningerne ved finanslovforslagets tredje behandling.

Må jeg først sige kort om det sidste, tilskuddet til DSF, at vi går ind for dette ændringsforslag. Tilskuddet til DSF blev jo klart og tydeligt fjernet som et resultat af en politisk forfølgelse og på krav af centrum-demokraterne; så enkelt er det. Det indgik i en aftale mellem regeringen og andre partier sidste forår, og der ligger helt tydeligt en politisk forfølgelse af anderledes tænkende i fjernelsen af dette tilskud.

Om daginstitutionerne må jeg sige noget lidt mere udførligt. Vi vil selvfølgelig også støtte ændringsforslaget derom, og jeg har forstået, at beløbet er beregnet på den måde, at det skulle svare til statens andel af den sidste over den 30. april aftalte besparelse, som vi også dengang var modstander

af. Men må jeg alligevel sige, at jeg synes, det er at forklejne problemet en smule, at man undgår at tage stilling til det, der sidste år blev kaldt konsekvensbesparelsen. Hvis man sammenligner finanslovforslagets tilskud til daginstitutionernes drift med det, der lå i budgetoverslaget sidste år, vil man se, at der i realiteten er tale om en langt, langt mere drastisk nedskæring end den, der her kommer til udtryk med de 63,5 mill. kr. Hvis man ser på den opgørelse, som findes i anmærkningerne til finansloven — og nu vil jeg bede socialministeren og finansministeren holde ørerne stive, for det her bliver vi nødt til at have et ordentligt svar på senest på torsdag — hvis man altså ser på anmærkningerne, hvor disse samlede driftsudgifter for daginstitutionerne er gjort op, kan man konstatere, at der er tale om en reduktion på næsten 700 mill. kr. i forhold til, hvad budgetoverslaget fra sidste år omregnet til det nye budgetteringsniveau ville foranledige. Heraf er nedskæringerne, aftalt sidste år blandt nogle sparepartier ved korrektionen den 30. april, ca. 180 mill. kr., og det, vi kan kalde konsekvensbesparelserne — præcis på samme måde som man gjorde det op sidste år, og foranlediget af at der nu viser sig at være 10.300 pladser færre, end man regnede med, da man lavede budgetoverslaget sidste år — beløber sig til ca. 150 mill. kr. Men de sidste 350 mill. kr. kommer så at sige ud af den blå luft, og jeg skal tage meget fejl — men det er ikke belyst endeligt endnu — om der ikke ligger en ny gravevende regnefejl et eller andet sted i socialstyrelsen bag denne ekstrabesparelse på 350 mill. kr. Den vil vi have opklaret senest på torsdag, for vi har før set, at det kan nok så meget være banale regnefejl, alligevel ender det med, at man af prestigemæssige grunde går hen og ophøjer dem til en spareaftale.

Ganske kort fortalt er den opstået på den måde, at man har opgjort gennemsnitsudgifterne på vuggestuepladser, på fritidshjemspladser og på børnehavepladser til at ligge kun $\frac{1}{2}$ -1 $\frac{1}{2}$ pct. højere i 1975-niveauet end i 1974-niveauet, til trods for at alle andre ting: lønudgifter over hele linjen, og alle budgetter i finansloven så at sige, er korrigeret for en budgetteringsnormsændring på 16, 17, 18, 19 pct. Nu er man advaret; vi har stillet dette spørgsmål gennem socialudvalget, men det er helt afgørende — og det